

Městský soud v Praze
Hyberská 1006/18
110 00 Praha-Nové Město

do datové schránky snkabbm

Odpověď na Váš dopis

ze dne

Naše značka

Praha

JM 1/2013

6. 1. 2014

Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle soudního řádu správního

Žalobce:

Mgr. Bc. Jakub Michálek, nar. 6. 2. 1989
Zenklova 841/193, Praha 8

doručovat do datové schránky 4memzkm

Žalovaný:

Ministerstvo průmyslu a obchodu
Na Františku 1039/32, Praha 1

doručovat do datové schránky 4bxtaaw4

Napadená rozhodnutí:

Rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 4. 11. 2013, č.j. 43873/13/42110, o zamítnutí odvolání, doručené dne 5. 11. 2013 (dále jen „rozhodnutí o odvolání“)

Rozhodnutí Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví ze dne 13. 9. 2013, č.j. 09971/1200/2013-003, o odmítnutí žádosti o informace (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“)

Soudní poplatek bude uhrazen převodem na bankovní účet soudu na jeho výzvu.

Přílohy

- Napadená rozhodnutí
- Odvolání

I. Předmět řízení

Žalobce požádal dne 3. 9. 2013 Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví jakožto povinný subjekt podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), o následující informaci specifikovanou v bodě 3 žádosti:

Plné znění všech technických norem (ČSN, ČSN EN), podle nichž stanoví povinnost postupovat zákon č. 183/2006 Sb., stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení (dále jen „technické normy ve stavebnictví“).

Tyto informace povinný subjekt i žalovaný, který je jeho nadřízeným správním orgánem ve věci odpírání informací, žalobci odepřel. Žalobce proto tvrdí, že byl napadenými rozhodnutími přímo zkrácen na svém veřejném subjektivním právu na informace zaručeném čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

II. Dosavadní průběh řízení

Povinný subjekt odmítl poskytnout technické normy ve stavebnictví s následujícím zdůvodněním: „stávající právní úprava daná zákonem č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky, ve znění pozdějších předpisů, a prováděcí vyhláška č. 486/2008 Sb., kterou se stanoví odborné činnosti související se zabezpečením vydávání a řádné distribuce českých technických norem a úplata za jejich poskytování, neumožňuje udělit výjimku v případě vznesení požadavku, který by vedl k bezplatnému zajištění přístupu k technickým normám.“ Povinný subjekt dále uvádí, že do norem lze bezplatně nahlédnout u určitých veřejných institucí, a odkazuje se na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 40/08 ze dne 26. 5. 2009. Žalovaný uvedené rozhodnutí potvrdil, což zdůvodnil právním názorem, k němuž se žalobce dále vyjadřuje.

III. Žalobní body

Žalobce má za to, že žalovaný se s jeho námitkami v odůvodnění nevypořádal správně a že tyto námitky jsou stále důvodné. Proto se v plném rozsahu odkazuje na důvody uvedené v podané odvolání. Nad jejich rámec uvádí žalobce následující:

Povinný subjekt nesprávně vykládá samotné právo na informace, a to v rozporu s naukou. Podle Listiny základních práv a svobod je totiž právo na informace zaručeno a podle nauky¹ z toho vyplývá povinnost státu nebránit žadateli, aby si opatřoval informace, a to i u státních orgánů. Jediné výjimky jsou naproti tomu přípustné v případech splňujících podmínky v čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Povinnost uvedená v čl. 17 odst. 5 Listiny se pak týká pouze aktivního zveřejňování, jehož se žadatel v tomto řízení nedomáhá a proto je argumentace povinného subjektu právně irelevantní. Pokud žalovaný uvádí, že účelem ustanovení Listiny základních práv a svobod o právu na informace byla pouze a jen kontrola státní správy a nikoliv to, aby žadatel mohl informace efektivně použít pro svou práci, politicky aktivní činnost či podnikání, pak je jeho výklad

¹srovnej např. přehled v mé diplomové práci Povinné zveřejňování informací, s. 9, http://www.pirati.cz/_media/lide/diplomka_michalek.pdf

nepřiměřeně zužující a popírající ústavně zaručené právo na informace v čl. 17 odst. 1 Listiny. Žalobce tedy narozdíl od žalovaného nespatřuje významný rozdíl mezi ústavně zaručeným právem na informace a úpravou zákona o svobodném přístupu k informacím, resp. směrnice o opakovaném použití informací veřejného sektoru.

Argumentace povinného subjektu, že v takovém případě postačí zvláštní zákon zpoplatňující informace a přístup je odepřen je pak zjevně chybná, a to ze dvou důvodů. Za prvé z výše uvedeného ústavněprávního výkladu vyplývá, že právo na informace lze vyloučit pouze tehdy, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti, přičemž žádný takový zájem v dané věci není a úhrada by proto neměla přesáhnout skutečné náklady, které státu vznikají při poskytování informací (tedy zejména by neměla dosahovat 5 Kč na stránku, což je několikanásobně více, než činí náklady). V opačném případě by se jednalo o státní monopol na informace neodůvodněný žádným legitimním ústavně kvalifikovaným zájmem. Takový monopol není akceptovatelný, jak ostatně poukazuje i Evropský soud pro lidská práva.² Za druhé se povinný subjekt dopouští výkladové chyby, neboť sice uvádí, že ustanovení o poskytování informací v zákoně o svobodném přístupu k informacím je obecným vůči zvláštnímu ustanovení o zákazu poskytování technických norem podle § 5 odst. 6 ZTPV, nicméně druhé zmíněné ustanovení o odpírání informací o technických normách všeho druhu je obecným ustanovením vůči zvláštnímu ustanovení § 196 odst. 2 stavebního zákona. Podle stavebního zákona platí, že pokud stavební zákon nebo jiný právní předpis vydaný k jeho provedení stanoví povinnost postupovat podle technické normy (ČSN, ČSN EN), musí být tato technická norma bezplatně veřejně přístupná. („Přístupem“ je třeba s ohledem na terminologickou jednotu právního řádu třeba rozumět též přístup ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím.)

Zcela nepřipadný je zde odkaz povinného subjektu na Sbíрку zákonů, když podle § 12 odst. 1 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírcе zákonů a Sbírcе mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů, Ministerstvo vnitra zveřejňuje způsobem umožňujícím dálkový přístup stejnopis Sbírcy zákonů vydávané po 4. květnu 1945 a Sbírcy mezinárodních smluv. Tedy naopak v tomto případě povinný subjekt má povinnost poskytovat tyto informace, a to dokonce zveřejněním způsobem umožňujícím dálkový přístup. Na okraj žalobce uvádí, že Ministerstvo vnitra jako povinný subjekt zcela běžně tuto informaci poskytuje i na žádost, což také žalobce jednou vyzkoušel.

Se skutečností, že požadované technické normy ve stavebnictví mají být veřejně bezplatně dostupné se žalovaný vyrovnává v jediném odstavci na str. 5, kde se odvolává na citovaný nálezk Ústavního soudu. Tento odkaz však není přílehlavý, neboť v uvedeném případě soud zkoumal právní závaznost technické normy, nikoliv její poskytování z hlediska zákona o svobodném přístupu k informacím. Dostupnost pak poměřoval zásadně vzhledem k její povaze jakožto podmínky právní závaznosti, nikoliv ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím a zejména zvláštnímu ustanovení § 196 odst. 2 stavebního zákona.

Povinný subjekt i žalovaný svorně tvrdí, že jedinou obecně závaznou normou ve stavebnictví je ČSN 73 6116 *Projektování místních komunikací* vydaná na základ § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Tato norma používá formulaci: „Stavební pozemek se vždy vymezuje tak, aby na něm bylo vyřešeno (...) umístění odstavných a par-

²Rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 14. 4. 2009, ve věci *Társaság a Szabadságjogokért proti Magyarországnak*, stížnost č. 37374/05.

kovacích stání pro účel využití pozemku a užívání staveb na něm umístěných v rozsahu požadavků příslušné české technické normy pro navrhování místních komunikací, což zaručuje splnění požadavků této vyhlášky.“ Není ovšem pravdou, že by takový odkaz byl jediným případem v českém právním řádu. Jedná se o tzv. výlučné odkazy nepřipouštějící jiný způsob naplnění, byť jsou formálně formulovány jako odkazy indikativní.³ Právě rostoucí počet výlučných odkazů je předmětem odborné kritiky.⁴) Například vyhláška č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, se odkazuje na příslušnou normu v desítkách případů, když ku příkladu stanoví, že „komunikační prostory musí mít umělé osvětlení v souladu s normovými hodnotami a musí být odvětrány“ (§ 11 odst. 9 vyhlášky), přičemž normovými hodnotami se rozumí „konkrétní technický požadavek, zejména limitní hodnota, návrhová metoda, národně stanovené parametry, technické vlastnosti stavebních konstrukcí a technických zařízení, obsažený v příslušné české technické normě, jehož dodržení se považuje za splnění požadavků konkrétního ustanovení této vyhlášky“ (§ 3 písm. k) vyhlášky). Norma tedy používá obdobné formulace jako zveřejněná norma o projektování na místních komunikacích a nepochybně se jedná o normu podle § 196 odst. 2 stavebního zákona, kterou měl povinný subjekt v souladu s žádostí poskytnout. Žalobce v souvislosti s žádostí kontaktoval Českou komoru architektů, Mgr. JUDr. Vladimíru Těšitelovou, která po rozboru svých zaměstanců potvrdila, že existuje celá řada závazných technických norem, které byly vydány k provedení stavebního zákona nebo stavebních vyhlášek. (Žalobce pochopitelně jejich seznam nemá k dispozici, když o něj žádal pod bodem 1 žádosti, nicméně uvedl aspoň některé příklady.)

Pokud žalovaný ve svém vyjádření připouští, že technické normy podle § 196 odst. 2 stavebního zákona může povinný subjekt nebo žalovaný zveřejňovat (viz zveřejněná norma ČSN 73 6116 *Projektování místních komunikací*), tím spíše může normy poskytovat na žádost, což měl učinit i v tomto případě. Protože povinný subjekt porušil zákon, když požadoval úhradu za poskytnutí informace, kterou měl podle zákona poskytovat bezplatně, navrhuje žalobce, aby jeho rozhodnutí bylo zrušeno. Poznává přitom, že soud není vázán vydanou úhradovou vyhláškou, pokud je v rozsahu technických norem ve stavebnictví v rozporu se stavebním zákonem (čl. 95 odst. 1 Ústavy).

Je na žalovaném, aby uvedl důvod odepření informace, který má oporu v zákoně nebo faktickém stavu. Jak uvedl žalobce v odvolání, na jehož důvody se plně odkazuje a které přikládá, povinný subjekt v tomto konkrétním případě nemůže požadované informace odepřít, a napadená rozhodnutí jsou nezákonná. Pokud žalovaný břemeno tvrzení a břemeno důkazní neunes, navrhuje žalobce, aby soud v souladu s § 16 odst. 4 InfZ nařídil informace poskytnout, neboť je v souladu se smyslem zákona o svobodném přístupu k informacím, aby soudy nařizovaly informace poskytnout, aby nedocházelo k opakování instančního postupu a soudního přezkumu.

---

³Srovnej článek Závaznost a uplatňování českých technických norem (III). <http://www.tzb-info.cz/3274-zavaznost-a-uplatnovani-ceskych-technickych-norem-iii>

⁴Například článek České komory architektů: *Problémy českých technických stavebních předpisů a jejich možné řešení* http://www.cka.cc/pravni_predpisy/vyhlasiky/problemy-ceskych-technickych-stavebnich-predpisu-a-jejich-mozne-reseni.

IV. Návrh výroku rozsudku

Z výše uvedených důvodů mám za to, že technické normy ve stavebnictví měly být poskytnuty, a navrhuji, aby soud vydal následující rozsudek:

- 1. Rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace se ruší.**
- 2. Rozhodnutí o odvolání se ruší v rozsahu bodu I. jeho výroku.**
- 3. Soud nařizuje povinnému subjektu, aby žadateli poskytl informace požadované v bodu 3 žádosti do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- 4. Žalovaný je povinen nahradit náklady řízení žalobci do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Žalobce souhlasí s tím, aby soud projednal věc bez nařízení jednání.

Mgr. Bc. Jakub Michálek